

Sygn. akt II K 918/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Kinga Grzywacz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4.03., 03.04. i 13.05.2019 r.

sprawy przeciwko

M. T. urodz. (...) w N.

synowi Z. i B. z d. C.

oskarżonemu o to, że w dniu 6 maja 2018 roku w L., woj. (...) kierował pojazdem mechanicznym marki T. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym, będąc pod wpływem substancji psychotropowej,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka

I. Uznaje oskarżonego M. T. za winnego popełniania zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, przy czym uzupełnia opis czynu o to że oskarżony znajdował się pod wpływem substancji psychotropowej amfetaminy o stężeniu 832 ng/ml we krwi, stanowiącego przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. skazuje go i za to na mocy wymierza mu karę 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

II. Na mocy art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet kary wymierzonej oskarżonemu w punkcie I wyroku zalicza okres zatrzymania oskarżonego od dnia 6.05.2018 r. godzina 21:25 do dnia 6.05.2018 r. godzina 22:20, uznając karę za wykonaną w części 2 (dwóch) stawek dziennych.

III. Na mocy art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat.

IV. Na mocy art. 43 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do zwrotu dokumentu prawa jazdy organowi, który go wydał.

V. Na mocy art. 43a § 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

VI. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 3 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych w kwocie 2.701 (dwóch tysięcy siedemset jeden) złotych i 63 (sześćdziesiąt trzy) groszy.

Sygn. akt II K 494/18

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 8 marca 2019 r.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 kwietnia 2018 r. około godziny 9.50 oskarżony podjął jazdę samochodem marki R. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, mimo iż znajdował się w stanie nietrzeźwości. Funkcjonariusze Policji zatrzymali go do kontroli drogowej w L. przy Al. (...). W wyniku badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu okazało się, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości. Pierwsze badanie alkomatem przeprowadzone o godzinie 9:55 wykazało 0,28 mg/l, a następne badania odpowiednio 0,19 mg/l o godzinie 10:18 oraz 0,20 mg/l o godzinie 10:20 alkoholu w wydychanym powietrzu. W czasie prowadzenia samochodu stopień nietrzeźwości oskarżonego wynosił 0,60 promila alkoholu w wydychanym powietrzu.

Dowód:

- zeznania P. L. (k. 11v,103v-104),
- zeznania P. Ś. (k. 122v-123),
- protokół użycia alkosensora (k.6),
- protokół użycia alkometru (k. 68),
- opinia biegłej (k.110-115,138),
- częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k.20,103),
- częściowo zeznania J. T. (k.123).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego podczas pierwszego przesłuchania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień, wskazał jednak, że poprzedniego dnia spożył 3 piwa (k. 19). W toku rozprawy dnia 4 grudnia 2018 r. oskarżony również nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, ale złożył wyjaśnienia (k.103). Wskazał, że tego dnia podróżował z żoną z R. do L.. To on prowadził pojazd marki R. w momencie zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji. Początkowo wskazał, że po zatrzymaniu nie został zbadany alkomatem przez funkcjonariuszy Policji, a dwa badania na obecność alkoholu w wydychanym powietrzu zostały przeprowadzone dopiero w KPP L.. Odpowiadając na pytania stwierdził, że został przebadany również w momencie przeprowadzenia kontroli przy Al. (...). Oskarżony przyznał, że dzień wcześniej około godziny 16:00 spożył 100 lub mniej ml wódki. Nie odmawiał podpisywania protokołu przeprowadzenia badania alkomatem.

Wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę w części, w której podał, że prowadził pojazd marki R. o nr rej. (...) w czasie kontroli drogowej, gdyż jest to zgodne z zeznaniami P. L. (k.11v,103v-104) i P. Ś. (k.122v-123). W części, w której kwestionował swoją winę wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na wiarę, gdyż są wewnętrznie sprzeczne, a ponadto nie korespondują z pozostałymi dowodami w postaci zeznań świadków P. L. (k.11v,103v-104) i P. Ś. (k.122v-123) oraz opinii biegłej (k.110-115,138).

P. L. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.1v), iż pełnił służbę patrolową w dniu 1 kwietnia 2018 r. w godzinach 7:00-19:00 radiowozem policyjnym, wspólnie z P. Ś.. Około godziny 9:50 zauważyli samochód osobowy marki R. o nr rej. (...), którego kierowca zaczął się nerwowo zachowywać i zmieniać tor jazdy. Funkcjonariusze Policji podjęli decyzję o zatrzymaniu pojazdu do kontroli. Kierującym okazał się Z. T., od którego wyczuwalna była silna woń alkoholu. W związku z powyższym funkcjonariusze Policji dokonali kontroli stanu trzeźwości zatrzymanego urządzeniem iPromiler z wynikiem pozytywnym. Następnie zatrzymany został przebadany urządzeniem A. I. z pierwszym wynikiem 0,28 mg/l. W konsekwencji zatrzymany został przewieziony do KPP L., gdzie został przebadany urządzeniem (...) z wynikiem pierwszego badania 0,19 mg/l oraz drugiego badania 0,20 mg/l. Prawo jazdy oskarżonego zostało zatrzymane.

Podczas rozprawy świadek P. L. potwierdził wcześniejsze zeznania złożone w trakcie postępowania przygotowawczego (k. 103v-104). Wskazał ponadto, że badanie przeprowadził drugi funkcjonariusz Policji, z którym pełnił patrol, P. Ś..

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w protokołach użycia alkomatu (k. 6, 8) oraz zeznaniach świadka P. Ś. (k. 122v-123). Należy zwrócić uwagę, że świadek jest osobą obcą dla oskarżonego i nie miał żadnych powodów, by podawać nieprawdziwe okoliczności na niekorzyść oskarżonego.

P. Ś. zeznał w toku rozprawy (k. 122v-123), że pamięta interwencję przeprowadzoną w okresie Ś. Wielkanocnych, na skutek której zatrzymany został Z. T.. Funkcjonariusze zauważyli nerwowo zachowującego się kierowcę. Na tej podstawie podjęli decyzję o zatrzymaniu do kontroli Z. T.. Od kierującego wyczuwalna była woń alkoholu, w związku z czym został on dwukrotnie przebadany alkomatem. Oba wyniki były pozytywne, dlatego też funkcjonariusze Policji przewieźli oskarżonego do KPP w L. w celu przeprowadzenia badania urządzeniem stacjonarnym. P. Ś. zeznał, że oskarżony zapoznał się z protokołem badania, ale nie podpisał go z powodu nieuwagi funkcjonariusza Policji. Wskazał również, że badanie zostało przeprowadzone około godziny 9:50, natomiast godzina na urządzeniu wskazywała na 8:55, jednak był to czas zimowy. Funkcjonariusze Wydziału Ruchu Drogowego nie mogą samodzielnie zmieniać ustawień urządzenia, zajmują się tym osoby odpowiedzialne za ten sprzęt.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w protokołach użycia alkomatu (k. 6, 8). Należy zwrócić uwagę, że świadek jest osobą obcą dla oskarżonego i nie miał żadnych powodów, by podawać nieprawdziwe okoliczności na niekorzyść oskarżonego.

J. T. w postępowaniu sądowym (k. 123) zeznała, że w dniu zdarzenia jechała z oskarżonym do L.. W drodze do L. ona prowadziła samochód ze względu na złe samopoczucie Z. T.. W L. nastąpiła zmiana osoby kierującej pojazdem, ponieważ oskarżony lepiej się poczuł i to on kontynuował prowadzenie pojazdu. Następnie pojazd został zatrzymany do kontroli przez funkcjonariuszy Policji. W dalszej kolejności oskarżony został przewieziony do KPP L., po przeprowadzeniu wszystkich czynności J. T. podpisała oświadczenie o odebraniu oskarżonego i pojazdu marki R.. Świadek oświadczyła, że dzień przed zdarzeniem oskarżony wypił 2 piwa. W dniu zdarzenia świadek nie czuła od oskarżonego woni alkoholu. Na widok patrolu Policji przed zatrzymaniem, oskarżony nie zachowywał się nerwowo i zatrzymał się na polecenie funkcjonariuszy.

Zeznania tego świadka zasługują na wiarę w części, w której podała, że oskarżony prowadził pojazd marki R. o nr rej. (...) w czasie kontroli drogowej, gdyż jest to zgodne z zeznaniami P. L. i P. Ś.. Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka jedynie co do ogólnego przebiegu zdarzenia, w zakresie w jakim korespondują z zeznaniami świadków P. L. oraz P. Ś.. Zeznania tego świadka w części dotyczącej tego, że mąż nie zachowywał się nerwowo na widok policjantów i że był zupełnie trzeźwy około godziny 9.50 nie zasługują na wiarę, gdyż są sprzeczne z zeznaniami P. L., P. Ś. oraz protokołami użycia alkosensora (k.6) i alkomatu (k.8). Należy zauważyć, że oskarżony nie znajdował się w stanie znacznej nietrzeźwości, J. T. nie miała powodów, by sądzić, że jego złe samopoczucie wynikało z nadużycia alkoholu w dniu poprzednim, ponadto mogła darzyć go zaufaniem i sądzić, że skoro stwierdził, że mógł prowadzić samochód to brał odpowiedzialność za to, że uczyni to zgodnie z porządkiem prawnym. Świadek jest żoną oskarżonego, ma zatem interes faktyczny, by rozstrzygnięcie sprawy było korzystne dla oskarżonego i w ten sposób pomóc mu uniknąć konsekwencji prawnych jego czynu.

Opinia biegłej z dziedziny chemii kryminalistycznej i badań toksykologicznych (k.110-115,138) jest jasna i pełna, została sporządzona przez specjalistę z dziedziny oceny stanu nietrzeźwości i interpretacji wyników badania tego stanu, biegła udzieliła przekonujących odpowiedzi na wszystkie pytania stron. Uwzględniając powyższe, Sąd uznał powyższą opinię za podstawę ustalenia stanu faktycznego.

Sporządzone w toku postępowania dokumenty wymienione na k. 138v, poza wymagającym osobnej uwagi protokołem użycia alkosensora (k.6) zostały sporządzone przez powołane do tego osoby, były sporządzone bezstronnie i obiektywnie, nie były kwestionowane przez strony, stąd stały się podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Badanie alkosensorem z dnia 1 kwietnia 2018 r. godz. 9.55 (w treści protokołu odnotowano godzinę 8.55, co wynikało z braku dostosowania urządzenia do zmiany czasu na tzw. czas letni – por. pismo KPP z k. 130) jest w ocenie Sądu badaniem ważnym i podlega ocenie jak każdy dowód. Biorąc pod uwagę zastrzeżenia obrony należy protokół ten omówić szerzej. Zgodnie z treścią rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 11 grudnia 2015 r. w sprawie badań na zawartość alkoholu w organizmie (Dz. U. z 2015 r., poz. 2153) badanie przeprowadza się urządzeniem posiadającym aktualne świadectwo wzorcowania, protokół powinien być podpisany przez osobę badaną i przeprowadzającą badanie. Niewątpliwie protokół ten nie został podpisany przez oskarżonego. Kolejnym mankamentem jest wskazana godzina badania, czyli 8.55, zamiast faktycznej godziny 9.55 (por. zeznania P. L. z k. 11v i pismo KPP z k. 130). Jednak należy wziąć pod uwagę, że obowiązująca procedura karna nie zna zasady „eliminacji” dowodów z innych przyczyn niż wskazane w k.p.k., a zwłaszcza w art. 170 § 1 k.p.k. Ponadto zgodnie z art. 168a k.p.k. dowód uzyskany z naruszeniem przepisów postępowania nie może być uznany za niedopuszczalny wyłącznie na tej podstawie, że przy jego uzyskaniu naruszono przepisy proceduralne. Odstępstwa od tej zasady nie dotyczą niniejszej sprawy. Zatem dowód z badania stanu trzeźwości oskarżonego o godzinie 9.55 (k.6) podlega ocenie jak każdy dowód przeprowadzony podczas postępowania dowodowego. Oznacza to, że zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. dowód ten podlega swobodnej ocenie Sądu, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zacząć wypada od wskazania, że protokół zawiera niewłaściwą godzinę wykonania badania, gdyż niewątpliwie badanie przeprowadzono o godzinie 9.55, a nie o godzinie 8.55, jak wynika z protokołu. P. L. stwierdził, że oskarżony został zatrzymany do kontroli drogowej o godzinie 9.50 (k.11v), zatem niemożliwe było zbadanie stanu trzeźwości godzinę wcześniej. Potwierdza to pismo KPP z k. 130. Uzyskany wynik trzeźwości koreluje z następnymi badaniami (k.8), jak wynika z opinii biegłej (k.110-115,138). Spadek stężenia alkoholu jest adekwatny do zachodzącego procesu eliminacji alkoholu i potwierdza, że badanie wykonano na oskarżonym. Ponadto oskarżony stwierdził, że to on jechał przedmiotowym pojazdem przed kontrolą Policji i został zbadany pod względem trzeźwości przed przewiezieniem do KPP (k.103v). Nadmienić należy, że badania z k. 6 i 8 wskazują na spadek stanu nietrzeźwości, typowy dla fazy eliminacji alkoholu (por. opinia biegłej z k. 110-115,138). Podsumowując uznać należy, że badanie o godzinie 9.55 choć zostało przeprowadzone z naruszeniem przepisów proceduralnych potwierdza, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości i protokół tego badania stanowi wartościowy materiał dowodowy.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość. Poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tego stanu faktycznego wina i okoliczności popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Udział w ruchu drogowym, a zwłaszcza prowadzenie pojazdu w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym wymaga rozwagi i zachowania ostrożności, by uniknąć wszelkich zagrożeń bezpieczeństwa w tym ruchu. Ruch lądowy odbywa się różnymi pojazdami i na różnych drogach, ale każdy z uczestników ruchu obowiązany jest przestrzegać przepisów i zasad bezpiecznego korzystania z drogi. Oskarżony naruszył podstawowy warunek bezpiecznego uczestnictwa w ruchu lądowym w postaci obowiązku trzeźwości uczestników ruchu, wyrażonego w art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W dniu 1 kwietnia 2018 r. oskarżony prowadził samochód około godziny 10-iej w L., będąc w stanie nietrzeźwości, gdyż stężenie alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu wynosiło 0,60 ‰ w czasie zatrzymania przez Policję (por. opinię biegłej z k. 115), 0,28 mg/l o godzinie 9.55 (k.6). Kolejne badania wskazały odpowiednio 0,19 mg/l o godzinie 10:18 oraz 0,20 mg/l o godzinie 10:20 (k.8). Ten stan nietrzeźwości spowodował, że stwarzał zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego, mógł spowodować kolizję lub wypadek drogowy.

Czyn oskarżonego należy zakwalifikować jako przestępstwo z art. 178a § 1, gdyż polegał na tym, że oskarżony poruszał się pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym | w stanie nietrzeźwości, który ustalony został przez ustawodawcę w art. 115 § 16 pkt 1 k.k. na 0,50 ‰ alkoholu w litrze wydychanego powietrza. Oskarżony przekroczył ten ustawowy próg nietrzeźwości o 0,1 ‰.

Oskarżony ma 55 lata, jest żonaty, nie ma nikogo na utrzymaniu, zdobył wykształcenie zawodowe, zawód ślusarza mechanik, podał, że aktualnie jest bezrobotnym i pozostaje na utrzymaniu żony (oświadczenie z k. 103), nie był karany (k. 105), popełnił wcześniej 12 wykroczeń w ruchu drogowym (k.100-101).

Stopień społecznej szkodliwości czynów nie jest znaczny, gdyż stan nietrzeźwości oskarżonego niewiele przekraczał ustawowo dopuszczalną normę, ale oskarżony realnie zagrażał bezpieczeństwu w ruchu drogowym, o czym świadczy jego nerwowe zachowanie na widok policjantów. Stopień winy oskarżonego był znaczny, gdyż oskarżony wielokrotnie nie stosował się do zasad ruchu drogowego, w tym również poprzez kierowanie pojazdu mechanicznego w stanie po użyciu alkoholu (k. 100).

Kara powinna przekonać oskarżonego i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych oraz wskazywanie, że reguły bezpiecznego użytkowania dróg publicznych obowiązują wszystkich i należy w taki sposób prowadzić pojazdy by uniknąć możliwych i przewidywalnych zagrożeń bezpieczeństwa, a tym samym zapobiegać wypadkom i kolizjom na drogach. Oskarżony umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w komunikacji lądowej, stwarzał przez to zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Uwzględniając powyższe okoliczności uznać należy, że karą adekwatną, sprawiedliwą i zdołną powstrzymać oskarżonego od ponawiania podobnego czynu, a jednocześnie koniecznymi do należytego kształtowania w społeczeństwie szacunku dla porządku prawnego powinna być kara 50 stawek dziennych grzywny. Wysokość jednej stawki określono na kwotę 40 złotych, gdyż oskarżony ma stabilną sytuację majątkową, o czym świadczy m.in. korzystanie z pomocy obrońcy z wyboru.

Podsądny umyślnie naruszył reguły bezpieczeństwa ruchu drogowego i zgodnie z treścią art. 42 § 2 k.k. obligatoryjnym jest wobec niego orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Jest to minimalny okres orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów przewidziany przez ww. przepis. Zgodnie z treścią art. 43a § 2 k.k. obligatoryjne jest również orzeczenie wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego w kwocie co najmniej 5.000 złotych. Okoliczności sprawy przemawiają za orzeczeniem tego świadczenia w minimalnej wysokości.

O kosztach sądowych orzeczono zgodnie z przepisami powołanymi w punkcie V wyroku, gdyż oskarżony ma możliwość ich zwrotu, a ich przerzucanie na ogół podatników byłoby niezasadne, skoro oskarżony spowodował konieczność poniesienia niemałych wydatków.